

Het Atria Project

Het Atria Project

Ursula Visser

Deze roman is geheel een werk van fictie. De namen, personen en incidenten zoals geportretteerd, komen uit de auteurs verbeelding.

Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen berust geheel op toeval.

Schrijver: Ursula Visser

Coverontwerp: Ursula Visser/Depositphotos

ISBN: 9789402148510

Druk: 2

2016 © Ursula Visser

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De deurbel rinkelt voor de laatste keer als ik om zes uur de winkel afsluit. Mijn mobiel gaat. 'Abby Ryan,' zeg ik, zonder op de display te kijken.

'Hoi Abbs, kun je hier komen?'

'Moet jij niet een spannende zaak oplossen in Adelaide, Paul?' Met een druk op de schakelaar dim ik de lampen. Het licht van ondergaande zon dat door de etalage schijnt is net genoeg om mijn weg te vinden.

'Nee, ik ben op een S.O. gezet.'

'Een speciale operatie? Hier, in Wilson? Wat is er zo spectaculair dat ze jouw eenheid nodig hebben?'

'Je weet dat ik niets over mijn werk kan zeggen, Abby.'

Dat klopt, bedenk ik me. Hij heeft me nooit verteld wat zijn team eigenlijk precies doet. Dat hij veel van huis is en het vaak gevaarlijk is weet ik wel. Ik kijk naar de paar dozen met nieuwe boeken die bij de balie staan. Die wil ik opgeruimd hebben voor morgen. 'Paul, ik...'

'Ik heb je advies nodig. Over mijn relatie, of wat er van over is.'

Het is nogal uitzonderlijk dat hij met mij over zijn liefdesleven wil praten. Al zolang ik het me kan herinneren heeft er een vrouw aan zijn arm gehangen. Paul is een vrouwenmagneet.

'Ik ben geen expert op dat gebied.'

'Ik maak je lievelingsgerecht,' zegt hij als hij mij hoort twijfelen. 'Chocolade ijs na.'

Via het berghok verlaat ik de winkel en loop met haastige passen naar de woning die in het verlengde van mijn tuin staat.

Er is geen afscheiding tussen beide tuinen, maar dat is ook niet nodig. Alleen al door het woekerende onkruid kan ik zien waar mijn netjes gemanicuurde gazon eindigt en de verwilderde tuin van Paul begint.

De achterdeur staat open. Glimlachend kijkt Paul op van de pan waarin hij roert. Zijn maatpak is vervangen voor een afgeknipte spijkerbroek en oud shirt. Als begroeting kus ik hem op zijn wang. Ik ga zitten aan de keukentafel die gedekt is met moeders linnen en servies.

Hij barst al los, voordat ik ook maar iets kan zeggen.

'Fijn dat je er bent. Ik begrijp er helemaal niets van, het ging net zo goed. Zij is de ware, Abbs. Echt!'

De ware? Hij heeft het goed te pakken. Ik moet moeite doen om niet te glimlachen als hij een beteuterd gezicht trekt. Zijn bruine ogen kijken me vragend aan. Dus zeg ik hem dat het mij ook een raadsel is. Dat ze een grote fout heeft gemaakt om hem te laten gaan, al weet ik de reden niet, maar daar kom ik vast nog wel achter. Ten slotte laat ik hem weten dat hij er geweldig uitziet. Dat laatste is zeer zeker waar, want met zijn donkere krullen, sterke vierkante kaak en atletische lichaam is hij een mooie man om te zien. En hij weet het ook.

'Weet je dat ze ook donkerbruin haar heeft, net als jij?' Hij kijkt me nadenkend aan.

Ik bijt op mijn lip om me in te houden. Hij heeft het echt zwaar te pakken. Zijn normaal onkreukbare ego is verpletterd. Hulde aan de dame die dit voor elkaar heeft gekregen. Ik ben benieuwd wie ze is. 'Hoe heet ze?'

Maar in plaats van met een naam te komen, prijst hij haar de hemel in terwijl hij onze borden vol schept. 'Ik ben een sukkel.'

'Je hebt bindingsangst, Paul.' Zijn stoofschotel smaakt heerlijk.

'Moet jij zeggen. Je hebt nog naar geen enkele andere man gekeken sinds... Hoe heet hij ook al weer? Jesse Nolan?'

Zijn woorden raken me. Ze raken me echt en hij weet niet hoe snel hij zijn excuus moet maken. Maar Paul heeft gelijk. Ik

ben Jesse nooit vergeten. Mijn wereld stortte in toen hij onze relatie beëindigde de dag na mijn zevenentwintigste verjaardag en ik hoorde dat hij er vandoor ging met een oudere vrouw. Het heeft me veranderd. Het was de voornaamste reden waarom ik vertrok naar Wilson, bijna vijf jaar geleden.

‘Heeft ze een naam?’ vraag ik, de herinnering aan Jesse naar de achtergrond schuivend.

‘Ingrid.’

‘Hoe lang ken je haar?’

‘Drie maanden.’

‘Waarom is ze gegaan?’ Na zijn lofzang over Ingrid, moet ik nu de woorden bijna uit hem trekken. Paul opent een paar keer zijn mond om iets te zeggen om uiteindelijk eruit te gooien dat zij hem een huwelijksaanzoek heeft gedaan. Mijn mond valt open, hij klemt zijn kaken op elkaar.

‘En?’ vraag ik, terwijl ik een slokje water neem in afwachting van zijn antwoord.

‘Ze zei: ik wil trouwen. En ik vroeg haar met wie.’

‘Wat?’ proest ik uit. De slok water verspreidt zich als een waaier over tafel. ‘Jemig Paul, wat ben je toch een sukkel!’

‘Dat ben ik zeker. Ze gaat volgende week terug naar Adelaide.’ Op zijn gezicht ligt een wanhopige uitdrukking.

‘Dus ze is nog niet vertrokken?’ vraag ik.

‘Nee, ze heeft nog iets te doen hier. Haar broer is ook in Wilson.’

Dat biedt perspectief. Ik opper een paar mogelijkheden om het hart van deze vrouw terug te winnen, beginnende met een flinke berisping en vervolgens een peptalk tijdens het toetje. Tegen de tijd dat de wijnfles half leeg is komt er een andere dame de woonkamer in, met een kleinere versie van zichzelf naast haar.

‘Hoi Tinkerbelle, hoe is het met je? En wie ben jij?’ vraag ik met een verbaasde blik richting Paul.

‘Dat is Pan. Ingrid heeft haar hier gelaten. Ze mag in haar appartement in Adelaide geen huisdieren hebben.’ Hij aait de jonge kat over haar kopje. Blijkbaar heeft ze toch nog niet alle

schepen achter zich verbrand, door haar kat bij Paul te laten. Het is maar goed dat hij zijn fout beseft. Hopelijk is het nog niet te laat om de relatie te redden. Ik wil deze Ingrid zeker een keer ontmoeten. Alleen al het feit dat hij haar verborgen heeft gehouden zegt al genoeg.

De meeste vrouwen die hij veroverd, kiest hij puur op het uiterlijk; mooie vrouwen waar hij overal mee gezien wil worden. Wilde hij Ingrid voor zichzelf houden? Als hij echt zo gek op haar is, zal hij meer moeite moeten doen.

Zo goed en zo kwaad als ik kan probeer ik Paul op te beuren en weet ik hem over te halen nog een poging te wagen om haar hart terug te winnen.

‘Genoeg nu over mij. Heb je hem nog gezien?’

‘Wie?’ Natuurlijk weet ik al lang over wie hij het heeft, ik heb alleen geen zin om erover te praten.

‘De stalker.’ Paul is rechtop gaan zitten met zijn armen over elkaar.

‘Hij stond deze week een keer in de portiek tegenover mijn huis.’

‘Verdorie, Abby. Waarom heb je me niet gebeld?’ Ik wuif zijn bezwaar weg met de opmerking dat agent John Ash niets kan doen zolang de stalker geen wetten breekt. ‘Hij kijkt alleen, nooit langer dan vijf minuten. Hij doet me niets. Het is alleen...’

‘Ik heb hier geen jurisdictie, maar ik ga morgen met John overleggen of ik niet kan helpen.’

‘Hij is niet gevaarlijk.’

‘Hoe weet je dat?’

Ik wil hem zeggen dat ik geen negatieve herinneringen van mijn stalker kan zien. Maar het is alsof Paul weet wat ik denk. ‘Je gaat me niet vertellen dat je het voelt, hè?’

‘Paul, die man wil me geen kwaad doen.’ Hij staat op, het tafelkleed verschuift en de glazen tikken tegen elkaar.

‘Het lijkt wel alsof hij me in de gaten houdt met een andere reden.’

‘Abby, ik geloof niet in die hocus pocus van je. Ik weet dat er mensen zijn die onschuldig lijken, maar ondertussen de meest vreselijke dingen doen. Je bent te goed van vertrouwen.’

Dit is precies de reden waarom ik met Paul niet over mijn gave wil hebben. Hij ziet het als aanstellerij, fantasie. Paul ziet de wereld nu eenmaal anders dan ik. Met een overdreven gebaar kijk ik op mijn horloge. ‘Ik moet gaan, morgen is het weer vroeg dag. Bel je me als je contact hebt gehad met Ingrid?’ Ik geef hem een knuffel, voordat ik terugloop naar huis.

De brandende zon staat hoog aan de wolkeloze, hemel. Ik trek mijn sjaal wat dichtër om mijn hoofd en hals. De wind is zo warm dat iedere ademteug een schroeiend gevoel in mijn keel achterlaat. Ik heb mijn armen stevig om de slanke taille van de blonde man geklemd, die voor mij op het paard zit. Ik ben bang dat ik er anders vanaf val.

Het paard dat naast ons loopt is kleiner. Het draagt ons proviand en al het drinkwater. Ik kijk om me heen, in de hoop dat ik iets anders zie dan het rode zand. Wanneer ik mijn evenwicht verlies doordat ik te ver achterover leun, klem ik verschrikt mijn armen om de man heen. Tevergeefs, want ik glijd verder weg en val achterover op de grond.

Badend in het zweet word ik wakker en sla mijn handen voor mijn gezicht. Ik gluur door mijn vingers naar de wekkerradio om te kijken hoe laat het is. Tijd om op te staan. Is de nacht echt alweer voorbij? Voor mijn gevoel heb ik nog geen vijf minuten geleden mijn ogen dicht gedaan.

Ik pluk wat aan de pijp van mijn pyjama die gedraaid en opgetrokken om mijn been zit; het bewijs van weer een rusteloze nacht. Dit is nu al de derde keer deze week dat ik dezelfde droom heb en hij eindigt steeds met de val van het paard. Waar komt die toch vandaan? Met een zucht gooi ik de lichte deken van me af, ga op de rand van het bed zitten en werp een schuine blik op de wekkerradio. Het is één minuut voor half zeven. Hoewel ik normaal al opgesprongen zou zijn, blijf ik nu

nog even slaapdrongen op de rand van mijn bed zitten totdat ik de cijfers zie verspringen naar half zeven. Ik schijn niet op gang te kunnen komen vanmorgen; wat was ik graag nog even blijven liggen. Even zwelg ik in zelfmedelijden.

De laatste nachten zijn kort geweest. Rusteloos heb ik in bed liggen woelen, terwijl ik normaal pas wakker word als de wekker gaat. Dat ik steeds dezelfde droom heb helpt ook niet echt. Ik ben zondag zelfs bewust nog even blijven liggen toen ik uit dezelfde droom wakker was geworden. Net nadat ik weer van het paard was afgetuimd, in de hoop dat ik weer in zou dommelen om een eind aan de droom te dromen. Natuurlijk lukte dat niet. Ik begin bijna te geloven dat er een reden is voor de droom. De wekkerradio springt onverbidlijk aan, midden in een oud nummer van Madonna. Zo. Klaar. En nu over tot de orde van de dag, spreek ik mijzelf in gedachten toe.

Langzaam schuif ik mijn voeten in de slippers die naast mijn bed staan. De deken vouw ik dubbel op het achtereinde van mijn bed. Zachtjes neurie ik mee op het bekende deuntje en ik strek mijn armen om mijn stijve spieren in beweging te krijgen. Tien over half zeven geeft de klok aan, mijn schema van vandaag is nu al in de war.

Onderweg naar de badkamer loop ik langs de schommelstoel bij het raam waar een stapeltje schone kleding ligt. Iedere avond leg ik de kleding klaar die ik de volgende dag wil dragen, maar ik kijk toch nog even of ik overal aan gedacht heb. Tevreden loop ik de badkamer in, pak een baddoek uit het kastje en steek mijn neus in de zachte stof: hij ruikt nog naar wasverzachter. Zal ik in bad gaan of zal ik douchen? Ik kijk verlangend naar het ouderwetse bad op de brede leeuwenpoten. Wat zou het heerlijk zijn om in een dampend warm bad met geurende badolie te liggen. Kwart voor zeven, het wordt tijd dat ik in actie kom! Na een korte, verkwikkende douche voel ik me al wat beter en werk vervolgens in een iets vlotter tempo mijn ochtendritueel af.

Het is half acht. Precies op tijd, wanneer ik de rechte trap afloop van mijn bovenwoning en in de hal de tussendeur naar mijn boekenwinkel open. Ik adem diep in, ik houd van de geur van boeken. Oud en nieuw.

Het lijstje met de foto van oma Abigail hang ik recht. Het is alweer twee jaar geleden dat ze plotseling overleed en mij de winkel na heeft gelaten. Ieder boek in de winkel wist ze feilloos te vinden. Ze wist waar ieder exemplaar uit de selectie oude boeken vandaan kwam en kon verbazingwekkend veel vertellen over de auteurs. Urenlang heb ik vol bewondering naar haar verhalen geluisterd. Ze had ook een aantal van de bekendste auteurs ontmoet. Omdat we dezelfde naam hebben, is het absoluut niet in me op gekomen om de naam Abigail's Bookstore te veranderen toen ik de winkel voortzette. De winkel is een begrip in de omgeving. Vooral omdat ik naast de nieuwe boeken ook een behoorlijke collectie luisterboeken heb, die erg in trek zijn bij de ouderen in het dorp. Een minder grote, maar zeker niet minder belangrijke, collectie historische en oude boeken maakt de ruime keuze compleet. Ik heb zelfs een paar eerste drukken die in een afgesloten vitrine staan; mijn oma had ze van de auteur zelf gekregen. Ze zijn niet voor de verkoop en ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om ze weg te doen.

Terwijl ik wacht tot de koffie klaar is, maak ik alvast ruimte op de schappen van de twee open boekenkasten aan de linkerkant van de toonbank. Ze vormen een afscheiding met de rest van de winkel, waardoor er een leeshoekje is gecreëerd. Het kost me aardig wat moeite want de andere schappen staan ook behoorlijk vol. Met een beetje passen en meten, is er nog net ruimte genoeg.

Niet veel later sta ik met een kop dampende koffie in de hand, nadenkend naast de dozen die gisteren laat in de middag nog bezorgd zijn. Als ik gisteren geen afspraak met Paul zou hebben, had ik ze na sluitingstijd meteen opgeruimd. Met een mesje snijd ik voorzichtig door het plakband aan de bo-

venkant van de dozen, ervoor zorgend dat ik de boeken niet raak.

Tegen de tijd dat ik ze in de computer heb gezet en een plekje gegeven in de boekenkast, is het al tijd om de winkel te openen. Ik ben klaar voor een nieuwe dag. De zon gaat schuil achter een grijs wolkendek. Hopelijk blijft het droog vandaag. Regen voorspelt naast veel nattigheid, meestal ook een rustige dag in de winkel.

De laatste klant is net naar buiten gelopen met het nieuwste boek van de nummer één bestseller auteur, als ik het bordje aan de deur omdraai van open naar gesloten. Met een korte blik op mijn horloge, besef ik dat ik al bijna te laat ben voor mijn lunchafspraak met Laura.

Na eindelijk weer eens een drukke morgen te hebben gehad, kan ik natuurlijk de klanten niet weggagen. Gehaast sluit ik de kassa af. Met een druk op de knop doe ik daarna de lampen uit en loop ik naar de deur. De wolken laten juist nu hun lading vallen. Het is druilerige regen, en zo'n dag waarop je de hele tijd op een sprankje zon wacht dat maar niet door de wolken wil breken.

Ik draai de winkeldeur op slot en loop naar de gang die de winkel van mijn appartement erboven scheidt. Ook al is het eetcafé waar we af hebben gesproken maar tien minuten lopen, ik heb geen zin om nat te worden. Ik open de buitendeur, klap de paraplu uit, en loop de tien minuten naar Old man Wilson's café, beter bekend als "The Old".

Als ik binnen ben, kijk ik om mij heen. Laura is er nog niet. Mijn druipende paraplu laat ik bij de ingang achter en loop, onderweg de mensen die ik herken begroetend, naar het tafeltje in de hoek van het eetcafé. Hier zit ik het liefst, want vanaf deze plaats kan ik precies zien wat er zich afspeelt. Ik laat mijn ogen door het café glijden. Over de bankjes met comfortabele kussens, die nu allemaal bezet zijn. Een enkele keer drijven flarden van beelden mijn hoofd binnen, maar ik wil me niet openstellen voor de herinneringen van een ander. De

bezoekers zijn ondanks het slechte weer zomers gekleed en genieten van hun lunch. De klanken van hun stemmen zweven door het café.

Links van mij staat Jason Wilson achter een kleine bar. De wat smalle, broodmagere eigenaar van dit oude café steekt zijn hand naar me op, een teken dat hij me gezien heeft. De geur van versgemalen koffie en gesmolten kaas van de tosti's die hij maakt hangt in de lucht. Ik kijk naar de regen die langzaam langs het raam naar beneden loopt. Het stof dat anders de brede straat bedekt, is in de goten gespoeld en wordt meegevoerd door kleine riviertjes van okerkleurig water. Het is echt weer om binnen te blijven. Er zijn dan ook niet veel mensen op straat en zij die er zijn, lopen verscholen onder een paraplu in een snel tempo naar hun bestemming.

Ik kijk bezorgd op mijn horloge. Laura is vandaag nog later dan normaal. Dan gaat de deur open en komt een jonge vrouw naar binnen met golvend rood haar, gekleed in een zwart T-shirt en zwarte jeans. Ze klapt haar rode paraplu in en zet hem naast die van mij. Zoekend kijkt Laura rond, totdat haar ogen op mij blijven rusten. Ik zwaai naar haar en heupwiegend loopt ze met gemak tussen de dicht op elkaar staande tafeltjes naar me toe. Ze is een fraaie verschijning. Dit blijft niet onopgemerkt bij de mannelijke helft van de bezoekers, die maar moeilijk hun ogen van haar af kunnen houden.

Ze legt haar rode tasje op de bank tegenover mij en neemt plaats. Er ligt een brede glimlach op haar volle lippen. Haar begroeting wordt direct opgevolgd door een verontschuldiging omdat ze te laat is, en de opmerking dat ze van de graat valt als ze niet meteen iets te eten krijgt. Voordat ik ook maar iets kan zeggen, duikt ze met haar neus in het menu. Een plukje van haar rode haar steekt boven de kaart uit. Ik kijk tegen het logo aan van het café; het vrolijke gezicht van Samuel Wilson, met de tekst Old man Wilson's café eronder.

Nog niet zo lang geleden heeft Laura haar modellenbestaan opgegeven om zich volledig te richten op haar carrière als natuurfotografe. In plaats van vóór de camera, staat ze er nu

achter. Eindelijk zijn de tijden van zich uithongeren voorbij en hoewel ze nog steeds op haar figuur let, geniet ze met volle teugen van alles dat ze nu wel weer eet.

Ik heb haar de eerste keer ontmoet in mijn boekenwinkel. Ze was op zoek naar een boek dat ze cadeau wilde geven. Vanaf het moment dat ze binnen kwam, vulde haar sprankelende persoonlijkheid de ruimte. Ik had nog nooit iemand ontmoet die zoveel energie, levenslust en geluk uitstraalde. Ze stelde zich voor als Laura de Baron. We raakten verzeild in een geanimeerd gesprek. Tot het moment dat Laura zei dat ik een oude ziel had. Toen viel ik stil. Ze zei dat ze mijn herinneringen uit een vorig leven kon zien. Dat was de dag dat ik erachter kwam dat ik niet de enige op de wereld ben die is zoals mij. Anderhalf uur later vertrok Laura uit de winkel, met het cadeau en mijn mobiele nummer in haar telefoon. Sindsdien zijn we vriendinnen.

En nu zit ze tegenover mij, neuriënd en hardop te bedenken waar ze zin in heeft. Ik sla automatisch mijn handen om de mok die Jason net voor mij heeft neergezet, en bestel een clubsandwich. Genietend snuif ik het aroma van de koffie op en neem een slokje. Laura geeft haar bestelling door en valt met een zucht achter in de bank. Plotseling buigt ze zich naar me toe en legt haar hand op mijn arm. De koffie klotst bijna over de rand van mijn mok.

‘Je raadt nooit wat ik meegemaakt heb vandaag,’ zegt ze, terwijl haar groene ogen zo groot als schoteltjes worden onder perfect geëpileerde wenkbrauwen. Ze grijpt haar tasje en haalt er een envelop uit. ‘Deze brief kreeg ik vanmorgen via de post.’

Ik kijk naar de envelop. Laura’s naam staat er met eenvoudige blokletters op geschreven.

‘Hij is erg mysterieus, maar ik ben geïntrigeerd. Ik wil je vragen of je mee wilt gaan, want ik denk dat het ook iets voor jou is.’

Meegaan? Denk ik, waarheen dan?

‘Ja,’ vervolgt Laura, terwijl ze nog verder over de tafel buigt en haar stem naar een haast fluisterend volume laat zakken. ‘Jij wilt toch ook weten of er meer mensen zijn zoals wij?’ Ze schudt aan mijn arm om haar zin kracht bij te zetten. Gelukkig heb ik de koffiemok net weg gezet. Ik knik en kijk om me heen. Ik wil niet al te veel aandacht op ons gericht hebben in dit overvolle eetcafé, maar iedereen die ik zie leeft in hun eigen wereldje. Laura ziet mijn ietwat bezorgde blik en trekt een gezicht.

‘Doe eens niet zo paranoïde. Hier lees eens.’ Ze schuift de envelop naar me toe en zet haar mes en vork in haar net geserveerde lunch. Ik kijk naar de envelop en weer naar haar.

‘Lees nou maar,’ ze wijst met haar mes in de richting van de brief. ‘Ik heb al een kopie gemaakt. Die zit er ook in, neem die maar mee naar huis.’ Ze blijft vervaarlijk met het mes zwaaien. Als ze mijn blik ziet, glimlacht ze onschuldig. Ik besluit te wachten met het lezen van de brief met het excuus dat ik uitgehongerd ben.

Op een onverklaarbare manier voel ik aan, dat deze brief mijn wereldje wel eens op de kop zal kunnen zetten. Iets waar ik niet bepaald op zit te wachten. Dus eet ik eerst mijn clubsandwich op terwijl Laura, berustend in mijn verdragings-techniek, vertelt over haar volgende opdracht. Ze mag de foto’s verzorgen bij een artikel over een nationaal natuurpark niet ver van Wilson, dat in de plaatselijke krant gepubliceerd wordt. Ik feliciteer haar met haar nieuwe opdracht en vertel haar hoe trots ik op haar ben.

Het is niet gemakkelijk geweest voor haar om te kiezen voor een ander beroep. Ze heeft me ooit eens verteld dat ze al model was nog voordat ze kon lopen. Maar ik ben blij dat ze niet meer aan de verleidingen van die snelle, veeleisende wereld blootgesteld is. Ze heeft zoveel van haar collega’s de verkeerde kant op zien gaan. Drugsgebruik en een eetstoornis is een combinatie die niet gezond is en ze heeft ze beide overwonnen.

Als ik uiteindelijk mijn bord en bestek opzij schuif om de envelop te pakken, zit Laura bijna te wippen van opwindning. Ik pak de envelop van tafel en haal er twee brieven uit. De witte versie is een kopie, deze vouw ik weer op en leg ik naast mijn lege koffiemok. De lichtblauwe brief is duidelijk het origineel. Bij het openvouwen van de brief zie ik meteen hetzelfde handschrift dat ik ook op de envelop heb gezien.

Beste Laura,

Heb je jezelf wel eens afgevraagd waarom je zoveel dingen weet uit het verleden van andere mensen? Ik denk dat ik wel een idee heb. Ik heb niet het antwoord op al je vragen, maar je kunt er zeker van zijn dat je niet de enige bent die het zich afvraagt.

Kom alsjeblieft naar 110, Woodstreet om 20:00 uur aanstaande donderdag.

Het spijt me dat ik je niet meer informatie kan geven, maar ik doe dit met een erg goede reden.

Mayra Springs.

Onder het lezen van de brief voel ik het kippenvel in golven over mijn armen verspreiden. Mijn ogen ontmoeten de vragende blik van Laura en vliegen daarna terug naar de brief. Ik hoor haar korte schorre lachje. 'Ik heb hem ook twee keer gelezen. Nee, ik denk wel drie keer.'

Ik vouw de brief met enigszins trillende vingers op, stop hem terug in de envelop en schuif hem over de tafel naar haar terug. 'Wie is die Mayra Springs en hoe is ze er achter gekomen wat jij kunt?'

'En jij,' zegt Laura op een licht verwijtende toon terwijl ze het laatste stukje van haar broodje in haar mond stopt. 'Ga je mee?'

Nu ben ik degene die zich over de tafel buigt. 'Ga je mee?' echo ik. 'Je kent haar niet eens. Hoe kan een compleet vreemde nou weten wat jij kunt, vind je dat niet een beetje raar?'

Laura haalt nonchalant haar schouders op en ontwijkt mijn blik, wanneer ze wat geld neerlegt op de rekening die gebracht is. 'Als we dat willen weten, dan moeten we donderdag naar dat adres gaan. Wil je de rest van je leven je hoofd in het zand blijven steken, Abby? Ach, toe nou, waar is je gevoel voor avontuur?' merkt Laura grijnzend op. Ze legt haar hand even op die van mij alsof ze haar woorden met het gebaar wil verzachten. Ik kijk op mijn horloge. Mijn gevoel van avontuur is ver te zoeken en bovendien is mijn lunchpauze bijna voorbij. Ik pak mijn tasje en stop de brief er met gemengde gevoelens in. Ik heb een vreemd gevoel over wat er op het briefje staat en wrijf over mijn arm om het kippenvet weg te krijgen.

We lopen samen de deur uit. Zwijgend lopen we een stukje op, totdat we bij de splitsing aangekomen zijn waar Laura rechts- en ik linksaf moet slaan. Ze is stil blijven staan en ik leg mijn hand even op haar bovenarm. 'Mag ik er nog even over nadenken?'

Ze knikt, 'Ik bel je vanavond.' Haar ogen hebben een twinkeling die me uitdagen mijn voorzichtigheid te negeren en me samen met haar in een avontuur te storten. We nemen afscheid met de belofte, dat we elkaar die avond zullen spreken.

Ik klap mijn paraplu in, want het is droog geworden. In vijf minuten ben ik terug bij de boekenwinkel. Mijn hand ligt al op de klink van de deur als ik nog eenmaal de straat inkijk. In de verte verdwijnt Laura om de hoek van de straat, ze zwaait naar me zonder achterom te kijken. Ik besef ineens dat ze helemaal geen antwoord heeft gegeven op mijn vraag wie Mayra Springs is en hoe ze elkaar kennen. Ik heb een vaag vermoeden dat ze het met opzet uit de weg is gegaan. Ik schud mijn hoofd, ik verwacht dat ik daar vanavond wel een antwoord op zal krijgen. Met mijn vrije hand klop ik op de brief in mijn handtas en loop naar binnen. Dit is in ieder geval geen doorsnee dinsdag!

De middag is al even druk als de morgen.

Mevrouw Powell, komt voor een afgeprijsde kalender. Ellen, zoekt een goed voorleesboek voor groep acht en Mijnheer Dickens haalt een kaart voor de verjaardag van zijn kleindochter. De hele middag loopt het zo door. Tegen de tijd dat ik de tweede bestelling die 's middags geleverd is heb uitgepakt, de winkel heb gesloten en boodschappen heb gehaald, ben ik uitgeput. Het gebrek aan slaap van de afgelopen nachten breekt me op.

Het is bijna kwart voor zeven als ik de deur naar mijn woning open. Mijn handtas leg ik op het tafeltje in de gang en de boodschappen zet ik neer om de sleutels in de lade te doen. Automatisch kijk ik even naar mijzelf in de spiegel. Onder mijn ogen zijn schaduwen te zien. Ik steek mijn tong uit en zucht. Ik heb zin om onder de douche te gaan en comfortabele kleding aan te trekken voor een avondje op de bank. Ik heb toch niets bijzonders gepland. Terwijl ik met automatische handelingen de boodschappen opruim, denk ik terug aan een voorval van vanmiddag in de winkel.

Ik was net bezig geweest met het op een stapel leggen van de nieuwe top tien van bestsellers. Een exemplaar van een nieuw uitgekomen boek legde ik klaar op de toonbank; die werd later opgehaald door een klant, die niet genoeg contant geld bij zich had om het af te rekenen en mijn pin automaat deed het niet. Een half uur later kwam de klant binnen. Ik begroette haar hartelijk en vroeg of ze haar boodschappen al gehaald had. Ze knikte en vertelde over het leuke jurkje dat ze had zien hangen in de etalage van de kledingzaak hiernaast. Ondertussen pakte ik het boek dat ik voor haar aan de kant had gelegd en legde het voor haar neer op de toonbank. Ik vroeg haar of ik het boek in moest pakken. Ze keek me glimlachend aan, en knikte.

Terwijl ik bezig was met het inpakken van het boek vroeg ik haar hoe het met haar zoon was. Ze keek me een beetje vreemd aan en schudde haar hoofd, terwijl ze me vertelde dat ze geen zoon had. Ik kon haast van haar gezicht lezen wat ze dacht; dat ik gek was, of in ieder geval niet helemaal normaal.

Op dat moment realiseerde ik me pas dat haar zoon een herinnering was. Een herinnering die ik alleen kon zien, waarvan zij geen weet had. Ik bood mijn excuses aan met een flauwe smoes en rekende vervolgens het boek af om daarna de vrouw naar huis te zien vertrekken.

Dit was de zoveelste keer deze week. Ik heb altijd momenten in de winkel dat ik flarden van herinneringen van klanten zie, maar het lijkt wel of ik de laatste tijd meer moeite heb om de werkelijkheid te scheiden van de herinneringen die ik kan zien. Dat levert me nogal wat vragende blikken op. Vooral de laatste week... zou ik daarom zo slecht slapen? Wat is er toch met me aan de hand?

Ik schud mijn hoofd om de gedachten te verjagen en richt mijn aandacht op de boodschappen. De appels leg ik onderin de koelkastlade en de plastic zak waar de boodschappen in hebben gezeten, vouw ik op. De zak is nog helemaal gaaf, ik leg hem bij de rest van de gebruikte zakken in de gangkast. Ik recycle om geld te besparen, want in deze tijd is het hebben van een boekenwinkel geen vetpot. Ik heb me vaak afgevraagd hoe mijn oma het al die jaren heeft vol gehouden. De zorgen om het geld zijn nooit ver weg.

Als een zeurend stemmetje in mijn hoofd, houdt de terugkerende droom me ook de hele tijd bezig. Overdag op de achtergrond maar steeds aanwezig, totdat ik ga slapen. Het lijkt zo echt, dat ik de warmte van de zon haast kan voelen op mijn huid. Wat de reden ook is, het zorgt ervoor dat ik teveel aan mijn hoofd heb en als ik veel aan mijn hoofd heb dan kan ik me slecht afsluiten.

Als ik de gangkast weer dicht doe, hoor ik ineens een schrapend geluid bij de voordeur gevolgd door een langgerekt klagend 'miaaaaauw'. Het is Tinkerbelle, die met een treurige blik op de mat zit. Beneden beweegt het kattenluikje nog heen en weer.

'Dag Tinkerbelle.'

De kat loopt al luid miauwend, met haar staart statig omhoog, de gang in.

‘Wat is er aan de hand? Geeft Paul je niet genoeg te eten?’ Ze laat weer haar klagende miauw horen, maar loopt gewoon door. Tinkerbelle lijkt de laatste tijd meer bij mij te zijn dan thuis bij Paul.

Wanneer ik haar wil volgen naar de woonkamer, valt mijn blik op mijn tasje. Er steekt een klein stukje papier uit. Het briefje. Ik ben zo druk geweest dat ik het bijna vergeten ben. Ik trek het uit mijn tasje en leg het op de tafel in de woonkamer, zodat ik het niet wéér vergeet. Het is helemaal niets voor mij om belangrijke dingen te vergeten, of zou mijn onderbewustzijn me selectief vergeetachtig maken? Struisvogelpolitiek, zou Laura zeggen. Ze kent me beter dan ik denk.

Tinkerbelle wrijft zich spinnend tegen mijn been aan en kijkt me vervolgens zo hongerig aan met haar gele ogen, dat ik in de lach schiet. ‘Kom dan maar poezenbeest, ik zal Paul zo de les wel lezen.’

Ze volgt me naar de keuken, waar ik altijd een klein voorraadje brokjes heb staan. Het is niet de eerste keer dat ze komt buurten. Het bakje met brokjes staat nog niet op de grond of Tinkerbelle stort zich erop alsof ze al een paar dagen niets gegeten heeft. Het arme beest. Ik pak mijn mobiel en bel Paul.

‘Hoi Abbs, heb jij Tinkerbelle gezien? Is ze weer bij jou?’ hoor ik Paul vragen nog voor ik iets kan zeggen.

‘Ja, ze eet momenteel als een bezetene haar brokjes op.’

‘Echt? Nou, ik ben maar een half uur later thuis dan normaal. Ik moest even iets afmaken op het werk. Die kat gaat gewoon teveel met jou om,’ zucht hij.

‘Hoezo?’

‘Hm, nou ze is al net zo gefixeerd op een strakke planning als jij, Abbs. Ik ben iets later dan normaal en ze staat alweer bij jou voor de deur. Vrouwen...’ mompelt hij binnensmonds en ik schiet in de lach.

‘Oh Paul, Tinkerbelle is een kat naar mijn hart! Als ze haar buikje rond heeft komt ze wel weer terug.’ Ik hang lachend op. Alsof ze me kan verstaan kijkt Tinkerbelle me aan, miauwt een

keer en eet vervolgens de laatste brokjes op. Het is maar goed dat Paul achter me woont en onze tuinen aan elkaar grenzen, want ze pendelt geregeld heen en weer.

Een restje spaghetti dat ik nog in de koelkast had staan warm ik op en blader tijdens het eten de post door. De schreeuwende reclame springt me tegemoet maar er is niets dat me aanspreekt dus belanden de folders in de oud-papier doos. Daarna spoel ik mijn bord even af voordat het in de vaatwasser gaat. Tinkerbelle is ondertussen op de vensterbank gaan zitten. Ze loert, fanatiek met haar staart zwiepend, naar de vogels die in de bomen van mijn achtertuin zitten. Blij dat er een raam tussen haar en de vogels inzigt, laat ik haar achter en loop naar de badkamer. Mijn bloes belandt in de wasmand en mijn broek eindigt opgevouwen op de stoel.

Eindelijk sta ik onder de warme stralen van de douche. Terwijl ik mijn haar inzeep en weer uitspoel, denk ik aan de lunch met Laura. Hoe is het mogelijk dat Laura zich zo ongedwongen ergens in kan storten, terwijl ik er een week over doe om te besluiten of ik een nieuwe portemonnee zal kopen of niet? We zijn zo verschillend en toch kunnen we het verbazend goed met elkaar vinden. De ontmoeting met Laura, anderhalf jaar geleden, is een zegen voor me geweest. Ik voelde me zo alleen nadat oma Abigail was overleden. Ze was, naast Paul, de enige familie die nog hier in Australië woonde, nadat pa en ma vijf jaar geleden naar Engeland zijn teruggekeerd. Hoe vaak heeft ma niet gezegd dat ze heimwee had naar "haar" London? Daarom begreep ik het ook dat pa vond dat het tijd werd om de rollen om te draaien. Ik werkte al fulltime in de winkel en oma nog twee dagen, maar alleen voor haar plezier.

Paul was toen al dertig, had zijn eigen leven, zijn eigen vrienden en zijn werk. Gelukkig is het tegenwoordig erg gemakkelijk om contact te houden met pa en ma via internet. Ook al is het er nog niet van gekomen, ik ben vastbesloten om hen op te zoeken. Niet alleen omdat ik ze mis, maar ook omdat ik nieuwsgierig ben naar hun nieuwe leven als eigenaren van een B&B. Ik hoef niet alleen te gaan want Laura wil mee. Ze

heeft ooit eens tijdens haar modellenwerk, een foto-opdracht in London gehad en wil dolgraag nog een keer terug naar de moderne metropool.

Ondertussen heb ik mijn favoriete, lavendelkleurige huispak aangetrokken en loop ik met een dampende kop instantkoffie de kamer in. Mijn kamer lijkt meer op een bibliotheek dan iets anders. Oma had hem zo laten maken, ze was zo dol op haar enorme verzameling boeken dat ze er altijd door omringd wilde worden. Drie van de vier muren zijn bedekt met boekenkasten. Ze zijn op maat gemaakt, en zijn zelfs om de ramen heen gebouwd. Ze staan propvol met boeken. Hoewel het een hels karwei is om te stoffen, kan ik het niet over mijn hart krijgen om ook maar iets te veranderen. Ik houd van deze kamer, ik voel me hier thuis. Voor mij zijn het geen nietszeggende boeken in keurige rijen, maar een wereld van fantasie, prachtige verhalen en geduldige vrienden.

Met een kussen in de rug, krul ik me heerlijk op de bank. Aarzelend pak ik het briefje van de tafel en begin de tekst nog een keer kritisch te lezen.

Het eerste wat me opvalt aan de korte brief is dat hij begint met "Beste Laura". Begin je een brief niet alleen met "Beste", als je iemand kent? Ik lees de volgende paar zinnen en krijg weer kippenvel bij het lezen van het stukje waarin Mayra schrijft of Laura zich ooit heeft afgevraagd waarom ze de herinneringen van anderen kan "lezen". De enige manier waarop Mayra dit kan weten is doordat ze Laura al eerder heeft gezien of over haar gehoord heeft. Maar hoe en waar? Zou Laura het zelf tegen haar gezegd hebben? Dan volgt het adres. Ik ken Woodstreet. Maar ik kan me geen huisnummer 110 herinneren. Het huisnummer bestaat bij mijn weten helemaal niet. Of toch wel? Nu ik erover nadenk heeft er vroeger wel een oude woning gestaan. Maar die is, als ik het mij goed herinner, enige jaren geleden gesloopt. De laatste zin lees ik wel een paar keer.

Het spijt me dat ik je niet meer informatie kan geven, maar ik doe dit met een erg goede reden.

Mayra Springs.

Wat is de reden dan en wat is de definitie van een erg goede reden? Dit is de meest vreemde brief die ik ooit heb gezien en ik krijg er de kriebels van. Het is vandaag dinsdag, dus dat betekent dat we over twee dagen op de afgesproken plaats moeten zijn. Als ik ga natuurlijk, want wat weet ik van deze vrouw? Helemaal niets.

Ik ben niet voor niets zo voorzichtig. Mijn hele leven heb ik me afgevraagd waarom ik anders ben dan anderen. Waarom zie ik bij sommige mensen flitsen van hoe ze vroeger waren? En met vroeger bedoel ik; heel, heel vroeger... in hun vorige leven. Geen van hen kan zich hun vorige leven herinneren, behalve ik. Soms zie ik beelden van mensen die in dit leven geen vlieg kwaad doen, maar in hun vorige leven de meest vreselijke dingen hebben gedaan. Maar ik krijg die flitsen van herinneringen alleen als de persoon in kwestie ooit mijn pad is gekruist in mijn vorige leven. Ik ben uiterst voorzichtig met wat ik over mijn "aandoening" vertel, want zo leuk is het niet. Vijf seconden duurt het. Vijf seconden waarin levens vol herinneringen mijn gedachten ingezogen worden, tuimelend over alle andere herinneringen heen die ik al heb. Maar ik doe er mijn hele leven over om ze te vergeten. Misschien heb ik juist daarom geen echte vrienden, behalve Laura dan. 'Stel je eens voor dat de persoon waar je bijvoorbeeld mee aan het eten bent, al je vorige levens kan zien. Alle goede dingen, maar ook de gruwelijkheden, en deze vervolgens met je probeert te delen.

'Hoe zou jij je voelen?' vraag ik Tinkerbelle die zich op mijn schoot heeft genesteld. 'Jullie katten hebben toch ook negen levens?'

Tinkerbelle reageert door nog luider te spinnen, maar houdt haar ogen gesloten.

'Kun jij je jouw vorige levens ook herinneren?' Ik krab haar even achter haar oor. 'Weet je dat Laura en ik lange avonden gefilosofeerd hebben met elkaar, zonder bang te zijn om door de ander vreemd aangekeken, of niet begrepen te worden? En dat zij zich nog niet veel vorige levens kan herinneren, maar dat we ons elkaar wel herinneren?'

Dat is eigenlijk wel toevallig bedenk ik me ineens terwijl Tinkerbelle rustig door blijft spinnen. In het begin dacht ik nog dat ik het allemaal gedroomd had, maar later realiseerde ik mij dat het echte herinneringen waren.

Laura heeft me ooit verteld dat ze dezelfde fases meegeeft; van ontkenning, naar herkenning, naar aanvaarding. We hebben allebei geen idee waar het vandaan komt, hoe het kan, of waarom het zo is. Natuurlijk hebben we het internet afgezocht, urenlang zelfs, maar nooit een echt bevredigend antwoord gevonden. We zijn het er wel over eens dat we niet onder de categorie reïncarnatie vallen, maar waaronder dan wel? Zijn we sowieso wel in een categorie te plaatsen? Daar heb je toch meer mensen voor nodig? Geen van ons beiden heeft in ons huidige leven een persoon gekend zoals wij. Althans, tot vanavond. Misschien zijn Laura en ik helemaal niet zo apart en zijn er veel meer mensen zoals wij. 'Misschien hebben we wel kattengenen, Tinkerbelle,' probeer ik nog een keer en ik moet lachen om mijzelf. Met een diepe, diepe zucht haal ik mijn handen door mijn haar. Maar goed, wat zal ik doen? Ik kijk van de brief naar mijn mobiele telefoon en weer terug. Laura heeft nog niet gebeld en het is al half negen geweest.

Tinkerbelle komt ineens in actie. Geeuwend strekt ze haar poten voor zich uit en ik kan maar net voorkomen dat haar scherpe klauwen zich in mijn benen haken. Ze springt op de grond en gaat daarna in de vensterbank zitten om naar buiten te kijken. Ik haal mijn schouders op. Ze heeft misschien wel genoeg van mijn gepraat. Ik pak mijn mobiel van de salontafel en druk de sneltoets voor Laura's nummer in. De telefoon gaat nauwelijks één keer over wanneer ze opneemt.

‘Ik sta voor je deur, mag ik binnenkomen?’ hoor ik Laura aan de andere kant vragen. Ik loop snel naar het raam aan de voorkant van de straat en zie Laura naar boven kijken.

‘Ik dacht dat je zou bellen,’ reageer ik verbaast, terwijl ik Tinkerbelle een aai geef.

‘Hm, ik bel toch.’

Ik schiet in de lach, loop naar de deur en antwoord dat ik eraan kom. Met een druk op de knop van de intercom open ik de voordeur en zie Laura naar boven komen.

‘Kom erin en let niet op mijn kleding,’ zeg ik met een armgebaar. Laura ziet er in haar designerjeans en strakke T-shirt prachtig uit en ik voel me meteen een saaie huismus. Als we de woonkamer in lopen, kan ik aan haar merken dat haar iets dwars zit. Ze laat zich in de lederen stoel vallen en ik zit nog niet goed en wel in de bank tegenover haar, als ze losbarst.

‘Ik heb je laten schrikken met deze brief,’ ze wijst naar mijn kopie van de brief die tussen ons in op de teakhouten tafel ligt. Ze wacht op mijn knikje voordat ze verder gaat. ‘Het spijt me, het was niet zo handig om je de brief in het café te geven. Ik had hem beter vanavond mee kunnen nemen, maar ik was vanmorgen zo opgewonden toen ik de brief kreeg, dat ik eigenlijk niet kon wachten om hem door jou te laten lezen.’

Het feit dat ze genoeg geduld op kon brengen om er een kopie van te maken, haal ik maar niet aan. Ik probeer me ondertussen niet teveel te laten beïnvloeden door mijn plotseling opkomende wantrouwen, dat verdient ze niet. Ik verman me.

‘Ik ken Mayra al wat langer. Ik zit al een paar maanden op een berichtenbord van een website over reïncarnatie, in de hoop daar wat meer antwoorden te vinden en Mayra laat er ook regelmatig berichten achter.’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog na deze mededeling. Dat verklaart in ieder geval hoe ze elkaar kennen, denk ik.

‘Ik kreeg van Mayra een persoonlijk bericht en zo is het balletje eigenlijk aan het rollen gekomen. Zij vroeg mij als eerste of ik ook mijn vorige levens kon herinneren en ik was dolge-

lukkig dat ik nog iemand had gevonden zoals wij. Vind je het niet geweldig?’

‘Laura...’ begin ik, maar ze laat me niet uitspreken.

‘Ik weet dat je het niets vindt, zo’n website en dat je een gezond wantrouwen hebt tegen mensen, maar Abby, het is zo’n aardige vrouw. Ze heeft zelf de brief in mijn brievenbus gedaan en ik heb haar, voordat ik hierheen ging nog telefonisch gesproken. Ze wil je graag ontmoeten.’

Ineens zit ik rechtop in de bank. ‘Je hebt haar over mij verteld?’ Ik weet niet of ik nu verbaasd, boos of teleurgesteld moet zijn. Laura’s wangen kleuren roze.

‘Hm, tja, ik uhm, heb me een beetje versproken toen ze vroeg of ik wilde komen. Ik vroeg of ik jou mee kon nemen. Toen ze zei dat de afspraak alleen voor mensen zoals ons is, omdat we dan in alle vertrouwen met elkaar konden spreken, vertelde ik dat jij ook je vorige leven kan herinneren.’

Ik knijp mijn ogen samen. Nu begrijp ik ineens ook waarom ze bij me langs is gekomen in plaats van te bellen. Ik houd er niet van om zo voor het blok gezet te worden. Maar kan ik het haar echt kwalijk nemen om meer te willen weten? Zou het echt zo erg zijn om andere mensen te ontmoeten?

Laura verschuift wat ongemakkelijk in haar stoel en aan haar gezicht kan ik zien dat het haar oprecht spijt en ik laat me terug zakken in de bank. Ze bijt zenuwachtig op haar lip, maar kijkt me met haar heldere groene ogen recht aan. Misschien wordt het eens tijd dat ik mijzelf wat meer open ga stellen. Een diepe zucht ontsnapt aan mijn lippen en de frons verdwijnt. Mijn besluit staat vast. ‘Oké.’ zeg ik simpel en ik glimlach erbij. Laura’s ogen lichten op, ze springt op en ploft naast me neer op de bank om me te knuffelen.

‘Ik ben zo blij dat je meegaat!’

Ik weet dat er nu geen weg terug is.

De woensdag is echt voorbij gevlogen. Hoewel het vandaag niet drukker is geweest dan normaal, heb ik mijzelf angstvallig bezig gehouden om maar niet aan vanavond te denken. Omdat ik weet dat de twijfel dan weer toe zal slaan.

En ineens is het donderdagavond en zo langzamerhand begin ik een beetje zenuwachtig te worden, het is ook best spannend om lotgenoten te ontmoeten. Wel tien keer heb ik op het punt gestaan om af te bellen, maar ik denk dat Laura het me niet vergeven zou hebben.

Na uiteindelijk gezwicht te zijn voor haar enthousiasme, heb ik dinsdagavond een voorwaarde verbonden aan mijn toezegging om mee te gaan. Vóór de bijeenkomst wil ik absoluut meer weten over Mayra. Dus vertelde ze dat ze regelmatig berichten achterliet op het forum van de website. Ze heeft de website laten zien, en de persoonlijke berichtjes van Mayra laten lezen. Wat ik eruit kon halen was, dat Mayra een sympathieke vrouw is. Ze is net als wij op zoek naar antwoorden op ontelbare vragen.

In één van Mayra's berichten kon ik lezen dat ze contact met Laura heeft gezocht, omdat zij ook vaak met de gedachte speelde om op zoek te gaan naar mede lotgenoten. Mayra had een bericht achtergelaten over een gebeurtenis uit een droom, en Laura herkende zich in het verhaal. Mayra was er vast van overtuigd dat er een reden moest zijn waarom Laura juist die website heeft bezocht. Mijn kritiek op Mayra wuifde ze weg. Het maakte niet uit hoeveel vragen ik afvuurde op Laura, telkens wist ze een overtuigend antwoord te geven.

Het is wel opvallend dat Mayra in haar brief spreekt over meer mensen zoals wij. Dat zou kunnen betekenen dat we niet

zo uniek zijn als we denken. Uiteindelijk, heb ik meer vertrouwen gekregen in de goede bedoelingen van Mayra.

En nu is het zover; de avond dat ik met Mayra kennis ga maken. Ik laat Tinkerbelle via de achterdeur naar buiten en ik zie haar door het raampje met opgeheven staart richting de tuin van Paul lopen, voordat ik de deur op slot draai om Laura op te halen.

In een mum van tijd sta ik bij haar voor de deur. Ze woont in een prachtige woning, in een nieuwe wijk van Wilson. Een houten veranda omsluit de hele voorkant van het huis, we hebben er al menig uurtje vertoefd in de comfortabele stoelen die er staan. Achter de ramen kan ik haar zien lopen in de woonkamer en het duurt niet lang voordat ze het pad afloopt en vrolijk bij me in de auto stapt. Vanaf het moment dat ze bij me in de auto stapt tot het moment dat ik even later de auto parkeer op de hoek van de straat die haaks op Woodstreet uitkomt, praat ze aan één stuk door. Ik kan een glimlach niet onderdrukken, gelukkig ben ik niet de enige die zenuwachtig is vanavond.

Het is tien voor acht als we in de richting van het huis lopen, wanneer een lichte paniekaanval me overvalt en ik Laura achter de boom trek die tegenover 110 Woodstreet staat.

‘Wat?’ roept Laura, maar ik houd mijn vinger voor mijn mond en maak haar stil te zijn. De zenuwen gieren ineens door mijn keel.

We hebben een goed uitzicht op de straat, maar blijven zelf verscholen en uit het zicht. Nou ja, ik dan. Laura doet niet erg veel moeite om verborgen te blijven. Ik kan aan haar blik zien dat ze medelijden met me heeft en hier alleen staat omdat ik met haar mee ga. Ik kijk nog eens naar het papiertje om er zeker van te zijn dat ik het juiste adres heb. Er staat echt huisnummer 110. Ik ben al zo vaak door deze straat gereden maar ik kan me alleen maar een braak stuk land herinneren op de plaats waar nu een in Queenslander stijl, gebouwd huis staat.

Het huis is blauw en heeft maar één verdieping. Het dak van de woning heeft een prachtige versiering in de vorm van uitgesneden houten kantwerk. Het lijkt niet echt op zijn plaats tussen de twee weinig flatteuze rode bakstenen gebouwen aan weerszijden.

‘Sinds wanneer staat dit huis er?’ fluister ik naar Laura. Ze kijkt me vragend aan.

‘Waarom fluister je?’

Ik haal mijn schouders op, ik heb geen idee, maar ik krijg ook geen antwoord. Laura staat een beetje ongeduldig van de ene voet op de andere te wippen. Voor het huis staat een chopper motor, bijna tegen het lage hekje aan.

Er komt een man aan. Hij loopt aan de andere kant van de straat en stopt voor het huis. Het is een lange slanke man, met blonde haren en zelfs van deze afstand kan ik zien dat hij waanzinnig aantrekkelijk is. Hij kijkt om zich heen en opent het hek en loopt vervolgens naar de achterdeur.

‘Hoeveel mensen komen er nog meer?’ vraag ik aan Laura terwijl ik nerveus aan mijn tasje pluk. Ik ben niet zo goed met nieuwe mensen, laat staan, aantrekkelijke mensen. Ik ga vast weer iets doms zeggen.

‘Ik heb geen idee, dat heb ik helemaal vergeten te vragen. Ik heb er zoveel zin in. Ik ben zo benieuwd of er nog mensen zijn die we kennen.’

Laura’s enthousiasme straalt van haar af en begint aanstekelijk te werken. Ik word nu toch wel nieuwsgierig. Er beginnen regendruppels neer te vallen op de stoep.

Laura haakt haar arm in die van mij en we volgen de lange blonde man voordat we te nat worden.

Ik voel de spanning toenemen in mijn lichaam wanneer we de hordeur openen en daarna door de op een kier staande achterdeur naar binnen gaan. Terwijl ik het vreselijk spannend vind om lotgenoten te ontmoeten, heeft Laura zo te zien nergens last van. Ik stap over de drempel van de woonkamer achter Laura aan, alsof het een barrière is die overwonnen moet worden. De houten vloer, die ruikt en glimt alsof hij net

in de boenwas is gezet, kraakt onder onze voeten en de aanwezigen draaien zich naar ons om. Ik maak een zwaaiend gebaar met mijn hand. Laura is de kamer al ingelopen om iedereen een hand te geven, dus volg ik ietwat opgelaten haar voorbeeld en stel mijzelf aan de twee mannen en de jonge vrouw voor. Ik ga naast Laura zitten op een van de banken en bekijk de kamer.

Er dringen direct herinneringen van de aanwezigen mijn gedachten binnen dus probeer ik me ergens anders op te concentreren om ze buiten te sluiten. Ik wil een eerlijke eerste indruk, niet een indruk die bepaald is door dingen uit hun verleden. Dus richt ik mijn aandacht op het interieur. De luiken voor de ramen zijn gesloten zodat het zachte schijnsel van de lampen, buiten niet te zien is. De muren zijn bekleed met behang met grote bloemen en de deuren zijn in een pastelgroene kleur geverfd.

Op dit moment tel ik vijf mensen in de ruimte. Het gezelschap intrigeert me. De wat oudere man die zich voorgesteld heeft als Neil Hunter, schat ik zo rond de vijfenvijftig. Zijn haar is grijs, en zo lang dat het samengebonden is in een staart. Hij heeft grijze ogen, waar aan weerskanten diepe lijnen uitwaaiëren in een vierkant gezicht, met onder een forse iets gebogen neus, dunne lippen. Laura pakt ondertussen een blikje drinken van het dienblad en deelt de rest rond. Het verbaast me enigszins dat niemand me vraagt wat ik er doe. Misschien weet geen van de aanwezigen hoe groot het gezelschap zal zijn dat zich hier verzamelt vanavond, of kennen ze elkaar niet.

Aan de muur tegenover mij hangen een paar schilderijen en ik kan zien dat er twee personen op de foto staan. Ze zijn gekleed in oude kleding van, naar ik schat, eind 1880. Ze zouden zo uit een boek van de eerste pioniers gekomen kunnen zijn.

Ik laat me wat dieper in de bank zakken en zet het blikje drinken aan mijn lippen. Neil en ik zijn de enigen die zich een beetje afzijdig houden. Lars Eriksson, de man die Laura en ik op straat hebben gezien, is in een geanimeerd gesprek met de